

ning i Sognet bestod i at nedrive den gamle Præstegaardsbygning til Grunden og i dennes Sted for egen Regning at lade opføre dette Palæ, hvis Kostbarhed den Gang havde givet Anledning til formelige Valfarter fra hele Amtet. Sin Formue havde han erhvervet ved Giftermaal med en ældre, pietistisk Baronesse, der havde taget det Løfte af ham, at han — i det mindste til sit halvtredsindstyvende Aar — vilde vedblive at være Præst; og skønt Baronessen var død faa Aar efter Bryllupet, havde han trofast opfyldt hendes Ønske, indtil den aftalte Aldersgrænse var naaet. Der gik endnu de fabelagtigste Fortællinger om den Letsindighed, hvormed han bortødslede sine Penge. Kom en Bonde til ham og beklagede sig over Uheld med Kreaturerne eller Brand i Sæden, straks slog han en Streg over hans Tiendeskyld og stak ham endda undertiden en Halvhundrededalerseddél i Haanden, naar han tog Afsked. Til Gengæld fordrede han blot, at man lod ham i Fred mellem hans Bøger og Kunstgenstande; og da Egnens Befolkning altid havde haft adskillig mindre Sans for Religionens Skatte end for mere haandgribelige Goder, havde der i de femten Aar, „Millionpræsten“ residerede her, hersket den bedste Forstaaelse mellem Menigheden og dens Overhoved.